

(památce Ferdinanda Havlíka) Uprostřed povolebních zmatků a společného vyznamenání Františka Čuby spolu s Pavlem Wonkou z rukou pana prezidenta, zemřel v den výročí vzniku republiky

Ferdinand Havlík. Pro mě je Ferdinand Havlík navždy spojen s divadlem Semafor, kde s přestávkou let 1967 až 1969 působil jako kapelník, klarinetista a po Šlitrově smrti jako dodnes nedoceněný skladatel. Asi každý zná Suchého Kytici s hudbou Ferdinanda Havlíka, ale stranou nesmí zůstat ani další hry jako Smutek bláznivých panen, Sladký život blázna Vincka, Zuzana v lázni a mnohé další. Havlík byl srdcem swingař, ostatně jako celá generace „nylonového věku“, když hrál před angažmá v Semaforu na různých místech, mimo jiné v legendární kavárně Vltava. Jeho posledním skladatelským dílem v Semaforu byla hra Víkend s Krausovou v roce 1995 a v tomto roce Havlík z divadla odešel. Hrál s kapelou Swing Band, kterou založil již v roce 1977. Zájemci o lidský i muzikantský osud nechť si s chutí přečtou jeho autobiografii Můj život s klarinetem, z níž poznají mnohé i o dobách, jejichž pamětníci pomalu mizí. Ferdinand Havlík byl i známý recesista, na pódiu i v životě. Na pódiu mu v tom zdatně pomáhal saxofonista Evžen Jegorov, již řadu let hrající s nebeskými muzikanty. Havlík se prosadil i v českém filmu. Poprvé to bylo ve filmu režiséra Čeňka Duby Letiště nepřijímá, kdy při tónech jeho kapely tančí první piloti letadla TU - 104. Samozřejmě nemohla jeho kapela chybět i v legendárním filmu Kdyby tisíc klarinetů z roku 1964 a byl i autorem hudby k filmům Přehlídce velím já (1969) a Rakev ve snu viděti (1968). Jako herce známe Ferdinanda Havlíka z filmu Slavnosti sněženek i z několika dalších filmů. Jeho hudba samozřejmě nechyběla v semaforových filmech s postavami Jonáše a Melicharové, kdy po létech byl na plátnech kin viděn Jiří Suchý. Víím od Ivana Kotta, přímého účastníka všeho, co se kolem Semaforu od jeho založení dělo, že pan Havlík zápasil s těžkými nemocemi. Bohužel 28. října 2013 ten zápas skončil. Když jsem tentýž den viděl na Hradě řadu tváří čekajících na vyznamenání od člověka, jehož si nevážím, viděl jsem v duchu všechny ty, kteří jsou i bez řádů dávno vyznamenání v duších a srdcích těch, kteří je mají rádi. Mezi předními takto vyznamenanými stojí i Pan muzikant Ferdinand Havlík. Čest jeho duši, čest jeho umění!